

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Sect. Vlt. Argumenta adversaria solvuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

dictum est in *Tractatu de Universalibus*, ergo totam distinctionem habent dependentem à ratione, & sic reduplicative quoad illam erunt entia rationis; Sæpe enim contingit distinctionem esse rationis, & membra esse omnino realia, vt de misericordia, iusticia, & alijs Dei attributis constat. Secunda pars patet, quia inter illa quæ realiter, non distinguuntur non potest esse relatio realis: sed relatio primæ, & secundæ substantiæ est inter primam, & secundam, quæ non distinguuntur à parte rei: ergo membra diuidentia quoad illam non sunt realia: sed rationes.

25 Ex quibus euidenter colligitur hanc divisionem nec esse puro primo intentionalem, vt asserbat Caietanus, nec puro secundo intentionalem: sed esse mixtam, ex reali, & rationis, &c.

26 Vltima conclusio: hæc divisio est accidentis in subiecta, & probatur sic breuiter, quia subistere accidentibus est proprietas accidentalis; prima autem, & secunda substantia sunt subiecta huius accidentis in quæ dividit, &c. ergo hæc divisio est accidentis in subiecta.

27 Confirmatur, ideo divisio albi in parietem, & animal est divisio accidentis in subiecta, quia albedo est accidens, & paries, & animal, quæ sunt membra diuidentia sunt subiecta albedinis: sed vt diximus subistere est accidens, & prima, & secunda substantia, quæ sunt membra diuidentia illius sunt subiecta substantiæ: ergo hæc divisio est accidentis in subiecta.

28 Probabiliter etiam potest dici diuisum esse substantiam conceptam secundum se sine relatione vniuersalis, solum cognitam sub ratione essentiali substantiæ secundum suam nimirum prædicata essentialia, & membra diuidentia erunt substantia vniuersalis, quæ secunda est, & particularis, quæ prima dicitur; nam sicut potest concipi aut singularis effecta, aut effecta vniuersalis relatio neque vniuersalis affecta, ita potest etiam dividi in primam, & secundam substantiam, & hæc divisio erit subiecti in accidentia, vt quando dividi tum homo in album, & nigrum, sicut enim supra diuisimus unitatem formalem, & essentialiam in vniuersalem, & particularem, ita possumus dividere essentiam substantiæ in communem, & particularem.

SECTIO VLTIMA.

Argumenta Adversaria solvuntur.

19 Ad primum argumentum concedo maiorem, & distingo minorem; sunt realia quoad entitatem concedo, quoad distinctionem, & relationem, seu denominationem primæ, & secundæ, nego.

30 Ad secundum concedo maiorem, & distingo minorem, ex ijs solum quæ in prædicamento collocantur cum distinctione rationis, & denominatione primæ, & secundæ concedo, sine illis nego; unde absolute, & pure non est divisio rationis nec realis, vt supra dixi.

R.P. Ildeph. de Peñafel. Theol. Schol. Tom. I.

QVÆSTIO VLTIMA.

De proprietatibus Substantiæ.

Ex proprietates, vel quasi proprietates assignat Substantiæ Aristoteles, cap. de Substantia, in prædicamentis, in quibus numerandis servabo ordinem perfectionis.

Prima, & maxima proprietas substantiæ est, 2 quam his verbis assignat in fine capituli. Maxime vero substantiæ proprium hoc esse videtur, idem inquam vnumque numero permanens; contrarium esse susceptivum; quare nihil in ijs, quæ substantiæ non subeunt rationem proferre non possit, in quibus optime denotat Aristoteles, quod substantia eadem numero perseverans, id est in eodem statu substantiali permanere potest in se recipere contraria, vt calorem & frigiditatem, scientiam & honorē, vitium & virtutem; hæc autem proprietas omni substantiæ convenit, si creata sit. Explico illam, prima substantia duo habet, quorum ratione convenit illi hæc proprietas. Primum est quod sit hoc aliquid, hoc est substantia singularis, & per se subsistens; secundum quod sit primum subiectum omnium accidentium, & propter primum convenit illi esse vnam numero sub diversis accidentibus, propter secundam esse contrarium susceptivum; nam propria contrarietas inter accidentia reperitur, quo circa ratione utriusque convenit illi integra proprietas, nempe vt vna numero cum sit contraria in se recipiat, neutrum autem convenit accidentibus, vt de se patet, & licet per prius conveniat per rationem primis substantijs recipere, seu suscipere contraria, nihilominus secundæ etiam substantiæ convenit suscipere contraria, subistere enim accidentibus etiam secundis substantijs convenit, vt supra diximus: atqui multa ex ijs accidentibus, quibus substantia secundæ substantiæ sunt contraria: ergo secundis substantijs convenit recipere contraria. Adde quod vt bene adnotant Albertus, Antonius Andreas Cerna, & alij primæ substantiæ habent recipere accidentia, & consequenter contraria virtute secundarum, quia virtus tam productiva quam receptiva convenit primæ, non ratione individuationis, sed ratione naturæ substantialis, individuatō autem est status vel conditio non poterit secunda substantia actu subsistere accidentia itaque prima ratione singularitatis vt conditionis, & ratione naturæ vt propter rationem formalem recipit contraria, secunda autem substantia recipit etiam; quia tribuit virtutem primæ, vt recipiat illa, unde prima vt quod, secunda vt quo recipiant, sed secunda secundum se non potest actu recipere nisi quatenus est in prima, quia recipere, aut quæcunque actu causalitas supponit existentiam, quæ non datur secundis nisi quatenus sunt in primis.

Dices, quantitas Eucharistiæ modo est frigida, & modo est calida, & eadem modo superficies modo est nigra, & modo est alba, & idem numero intellectus modo afficitur scientia, modo errore: ergo esse susceptivum contrariorum non est proprium substantiæ; siquidem convenit ijs omnibus accidentibus.

Cccc Contra.